



Arrest

nr. 186 316 van 28 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 november 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers hebben de Georgische nationaliteit.

Op 29 september 2006 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 26 oktober 2006 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijf aan verzoekers met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 februari 2007 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort het CGVS) de beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad van State.

Op 15 februari 2008 verwierp de Raad van State het beroep bij arrest nr. 179.685 wegens geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Op 12 december 2008 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 15 december 2008 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken de in overwegingname van de tweede asielaanvraag. Verzoekers dienden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) een beroep tot nietigverklaring in tegen die beslissing.

Op 31 maart 2009 verwierp de Raad dit beroep bij arresten nrs. 25 500 en 25 501.

Op 6 januari 2009 dienden verzoekers een derde asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 22 januari 2009 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken de in overwegingname van de derde asielaanvraag. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Bij arresten nrs. 26 027 en 26 028 van 17 april 2009 verwierp de Raad dit beroep.

Op 14 september 2009 kregen verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 37 131 van 18 januari 2010 verwierp de Raad het beroep.

Op 22 december 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 13 november 2012 nam de gemachtigde de beslissing. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Op 28 december 2012 trok de gemachtigde de voormelde beslissing in. Bijgevolg stelde de Raad op 12 maart 2013 de afstand van het geding vast bij arrest nr. 98 657.

Op 2 januari 2013 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing waarbij die aanvraag van 22 december 2009 werd verworpen.

Op 8 juli 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omwille van de medische toestand van eerste verzoeker.

Op 23 november 2011 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag ontvankelijk.

Op 6 november 2013 bracht de arts-adviseur het volgende advies uit:

"NAAM : M., D. (R.R.: [...])

Mannelijk

nationaliteit: Georgië (Rep.)

geboren te T. op [...]1981

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.07.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- Verwijzend naar de medische attesten d.d. 09.06.2011, 10.01.2012, 02.03.2012, 07.06.2012, 10.09.2012 en 21.06.2013 van de hand van dr. F. A. waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan een zware depressie en aan spanningshoofdpijn waarvoor behandeling met psychofarmaca en pijnstillers. Risico op suicide. Episode van lithiase urinewegen, behandeld met lithotriptor.*
- Verwijzend naar een bloedanalyse d.d. 04.04.2012 met gestegen CRP.*

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 09.04.2013 van de hand van dr. H., zijnde het protocol van een CT van de urinewegen en waaruit blijkt dat er zich ter hoogte van de rechter nierkelken een millimeter grote lithiase bevindt. Zo ook in de linker nierkelken is millimeter grote lithiase aanwezig.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d.14.05.2013 van de hand van d. M. D, waaruit blijkt dat betrokkene toen een recidief van nierkolieken deed.
- Verwijzend naar de medische attesten d.d. 23.05.2013 en 11.06.2013 van de hand van dr. A. D. waarin een opsomming van de medicatie en de vermelding dat een onderzocht niersteentje voor 100/o uit calciumoxalaat bestaat.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de depressie met spanningshoofdpijn dient gesteld dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door midde van psychofarmaca en pijnstillers is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Aangaande de niersteentjes dient gesteld dat deze inmiddels reeds werden behandeld en dat ter preventie van recidieven het volstaat om voldoende te drinken. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Op 7 november 2013 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag ongegrond.

Dat is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.07.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

M., D (R.R.: [...])
geboren te Tbilisi op [...]1981
adres: [...]
en T. N. geboren op [...]1979
en M. K. geboren op [...]2008

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 23/11/2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor M. D. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 6.11.2013 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

2. Onderzoek van het beroep

In hun tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de formele motiveringsplicht, ze stellen dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

"De ambtenaar-geneesheer stelt verder dat:

"aangaande depressie met spanningshoofdpijnen dient gesteld te worden dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca en pijnstillers is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard[...]."

De ambtenaar-geneesheer motiveert niet waarom hij niet akkoord gaat met de bevinden van de behandelende geneesheer, in het bijzonder:

- De behandeling die Verzoeker volgt bestaat immers niet louter uit symptomatische behandeling met psychofarmaca en pijnstillers. Zoals aangegeven in de medische attesten (zie bijlage voor recente attesten), bestaat de behandeling van de depressie eveneens uit psychiatrische en psychologische begeleiding.

De ambtenaar-geneesheer gaat niet op deze behandeling in en stelt bijgevolg ook niet waarom hij betwist dat er inderdaad geen adequate psychologische behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

- De ambtenaar-geneesheer motiveert niet op basis van welke gronden hij de ernst van de depressie van cliënt betwist. Dit is immers wat hij blijkt te doen, daar hij insinueert dat de depressie zonder echte behandeling zal genezen. Men kan immers onmogelijk aannemen dat een ambtenaar-geneesheer van oordeel zou zijn dat depressies altijd vanzelf weggaan en dat er bij deze nooit effectieve behandeling nodig is. Dit is volgens de behandelende geneesheer in geval van Verzoeker duidelijk niet het geval. Waar de ambtenaar-geneesheer beweert dat het risico op suicide van louter speculatieve aard is, is het veeleer de stelling van de ambtenaar-geneesheer dat de ernstige depressie vanzelf zal weggaan, die van louter speculatieve aard is en wordt ze bovendien uitdrukkelijk tegengesproken door de behandelende geneesheren.

- De ambtenaar-geneesheer beweert dat het risico op suicide van louter speculatieve aard is. maar motiveert niet waarom hij dit standpunt inneemt.

Het is immers algemeen bekend dat er een zeer sterk verhoogd risico op zelfdoding bestaat in geval van een ernstige depressie. De ambtenaar geneesheer motiveert niet waarom hij van oordeel is dat dit ernstig verhoogd risico niet speelt ten opzichte van Verzoeker.

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd."

De formele motiveringsplicht, zoals onder meer neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker citeert de passage uit het advies van de ambtenaar-geneesheer waar deze stelt dat de depressie met spanningshoofdpijn ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf ook zonder

behandeling zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin. De behandeling met psychofarmaca en pijnstillers is louter symptomatisch en dus niet essentieel volgens de arts-adviseur en het risico op suicide is louter van speculatieve aard. Vooreerst stippen verzoekers aan dat de behandeling zoals aangegeven in de medische attesten niet enkel uit een behandeling met psychofarmaca en pijnstillers bestaat maar eveneens uit psychiatrische en psychologische begeleiding. Verder stippen verzoekers aan dat de ambtenaar-geneesheer niet motiveert op welke grond hij de ernst van de depressie betwist nu hij insinueert dat de depressie zonder echte behandeling zal genezen. Ze stellen dat onmogelijk kan aangenomen worden dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel zou zijn dat depressies altijd vanzelf weggaan en dat er bij deze nooit een effectieve behandeling nodig is. Ook wat betreft de bewering van de ambtenaar-geneesheer dat het risico op suicide van louter speculatieve aard is, menen verzoekers dat het de stelling van de ambtenaar-geneesheer is dat de ernstige depressie vanzelf zal weggaan, die van louter speculatieve aard is en wordt dit uitdrukkelijk tegengesproken door de behandelende geneesheren. Verder zijn verzoekers van oordeel dat het algemeen bekend is dat er een zeer sterk verhoogd risico op zelfdoding bestaat in geval van depressie en wijzen ze erop dat de ambtenaar-geneesheer niet motiveert waarom hij van oordeel is dat dit verhoogd risico niet speelt in het geval van verzoeker. Bijgevolg achten verzoekers de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

Zoals blijkt uit de talrijk voorgelegde attesten van de behandelende arts F.A. volgt deze arts verzoeker reeds op sedert 6 juni 2011 en heeft deze arts in zijn attesten van 6 juni 2011, 10 januari 2012, 2 maart 2012, 7 juni 2012, 10 september 2012 en 21 juni 2013 telkens opnieuw dat verzoeker aan een ernstige depressie lijdt waarvoor een behandeling met medicijnen en een psychologische en psychiatrische behandeling noodzakelijk is en dat in geval van stopzetting van de behandeling een risico op zelfdoding of op een zelfmoordpoging aanwezig is. De rode draad in al deze attesten is het risico op suicide en in het meest recente attest van de behandelende arts is er sprake van een behandelingstermijn van onbepaalde duur. De arts verklaart bijkomend dat een terugkeer naar het herkomstland traumatiserend is en riskeert aanleiding te zijn tot een decompensatie. Verder verklaart de arts dat zijn toestand een omkadering door professionelen van de mentale gezondheidszorg vereist, die zeer gering in aantal en

zeer kostelijk zijn in Georgië. In dit laatste attest vermeldt de behandelende arts tot drie maal toe “risque de passage à l'acte” (risico op zelfmoord - eigen vertaling).

Zonder enig onderzoek en op basis van dezelfde voormelde attesten komt de ambtenaar-geneesheer tot de conclusie dat *“ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin”* en *“de behandeling [...] louter symptomatisch en dus niet essentieel [is].”* Het is de Raad een raadsel hoe de arts-adviseur op basis van de voormelde attesten en zonder enig onderzoek van verzoeker, noch enige verwijzing naar een wetenschappelijke bron tot deze conclusie kan komen. Verzoekers kunnen in elk geval gevolgd worden waar zij stellen dat niet duidelijk is op grond van welke motieven de arts-adviseur de ernst van de aandoening betwist. Gezien de medische stukken van de behandelende arts, die aangaande de aandoening van een noodzakelijke behandeling spreekt van onbepaalde duur voor een stoornis waarvan de graad van ernst in het meest recente attest wordt geëvalueerd op 10/10 en waarvan wordt gesteld dat verzoeker kan overgaan tot zelfmoord, zijn de motieven van het advies voor de Raad geheel onafdoende, met name waar de arts-adviseur lijkt te insinueren, en dit zonder enig onderzoek of enige wetenschappelijk onderbouwde these of een ander dragend motief, dat de aandoening plots zal overgaan of een gunstig verloop kent zonder behandeling.

Het staat de ambtenaar-geneesheer die de gemachtigde adviseerde, als controlearts, uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de geneesheer, die door verzoeker werden gecontacteerd en die verzoeker gedurende jaren heeft opgevolgd en waarbij de behandelende arts omtrent zijn conclusies regelmatig attesteerde. Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling van de arts-adviseur, volstaat inderdaad niet, zoals opgemerkt in de nota. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij van mening is dat hij ook zonder dergelijk eigen onderzoek of zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Hij kan er zich in dat geval evenwel niet mee vergenoegen een lezing van de getuigschriften door te voeren die geen steun vindt in de uitdrukkelijke bewoordingen ervan, zoals verzoekers terecht aanvoeren.

De Raad benadrukt dat hij zich in het kader van zijn wettigheidstoets niet in de plaats mag stellen van de administratie, noch de beoordeling van de arts-adviseur mag overdoen, zoals eveneens terecht wordt opgemerkt in de nota. Hij kan de beoordeling wel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. Dit is *in casu* om de boven aangehaalde redenen het geval.

De Raad wijst hier eveneens op de rechtspraak van de Raad van State *“die stelt dat “de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer, [waarnaar verweerder in de nota verwijst], niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”* Ook al is de ambtenaar-geneesheer als enige bevoegd voor de beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, toch *“[doet] deze beoordelingsvrijheid bij het geven van zijn advies geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals medische verslagen [...] waarin wordt gewezen op een ernstig risico op zelfmoord bij een terugkeer naar omstandigheden die aan de basis van een trauma liggen, niet worden aanvaard”* (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

Om de bovenstaande redenen is het advies van de ambtenaar-geneesheer niet afdoende gemotiveerd. De motieven zijn niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

Nu is vastgesteld dat dit advies, dat bindend is voor verweerder, met een motiveringsgebrek is behept, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing die steunt op een deductie van het advies van de ambtenaar-geneesheer eveneens met een motiveringsgebrek is behept.

Een schending van de motiveringsplicht wordt vastgesteld.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES